

šoubyznystické prase“.) Teddy, jeho manželka a matka jeho dětí, by mu doslova očima visela na rtech s tichým pobaveným výrazem ve tváři. A pak by možná rukama odpověděla, znakovou řečí hluchoněmých, které rozuměla celá rodina, a pověděla by dětem, že jejich táta jen žertuje, že budoucnost neleží v malých dřevěných zvířátkách, nýbrž v lisovaném odpadu, který je po ošetření radioaktivními izotopy prakticky nezničitelný a dá se řezat, hoblovat, formovat, tvářet a používat úplně na všechno. Jediný problém je, jak se pak zbavit nezničitelných věcí vyrobených z tohoto speciálně ošetřeného odpadu. Odpad, řekne jim. On bude trvat na dřevěných zvířátkách.

S úsměvem se jal procházet spisy.

COTTON HAWES, který byl svobodný, neměl děti (aspoň žádné, o kterých by věděl), jež by poučil o nadějně kariéře. Jeho otec, který ho hrdě pojmenoval po Cottonu Matherovi, puritánském knězi, mu kdysi řekl, že jediné, na čem záleží, je služba Bohu. Hawesovi to dlouho leželo v hlavě. Nosil to v sobě celou pubertu, kdy jediné, na čem záleželo, se ukrývalo kdesi pod sukni každé středoškolačky, která mu svůdně vstoupila do zorného pole. Nosil to v sobě během služby u námořnictva, kdy jediné, na čem záleželo, bylo přežít, což na palubě torpédového člunu nebylo zdaleka jisté. A nosil to v sobě, když vstoupil do policejního sboru, kde Bohem byla spravedlnost (jak si zprvu myslel) a později pomsta (dokud nedozrál) a po jeho přeřazení na 87. revír se Bůh zhmotnil v osobě Stevea Carelly (který, jak Hawes později zjistil, byl jen obyčejný smrtelník jako on sám). Už to nebyl kluk, který poslouchá svého otce, dobrého a slušného člověka (třebaže byl trochu fanatik v otázce víry), aby mu radil, jak správně žít. Ve skutečnosti nepotřeboval nic dalšího než příklad, jakým mu otec byl už jen svou prostou existencí. Hawes se snažil být dobrým a slušným člověkem. Nevěděl, nakolik úspěšně, ale snažil se.

Z rande s Christine Maxwellovou, s níž se seznámil před mnoha lety během vyšetřování několikanásobné vraždy v knihkupectví, se vrátil až ve tři ráno. Zavolal záznamovou službu a zjistil, že když byl pryč, volal Steve Carella a nechal mu vzkaz, ať zavolá bez ohledu na to, kolik bude hodin. Okamžitě vytočil Carellovo číslo domů do Riverheadu.

„Ano?“ zamumlal Carella ospalým hlasem.

„Steve, tady Cotton. Promiň, že tě budím, ale tvůj vzkaz...“

„Jo, jasně,“ uklidnil ho Carella. Pomalu se probouzel. Na chvíli se odmlčel. „Roger Grimm chvíli po půlnoci volal na služebnu. Vzal to Meyer.“

„Co se děje?“ zajímal se Hawes.

„Zatímco byl večer venku, někdo mu do základů vypálil dům. Ráno se pojedou podívat na ten sklad. Myslíš, že bys zajel do Loganu podívat se, co provedli s domem?“

„Jasná věc, Steve. V kolik tam mám být?“

„Je desátá moc brzo?“

„Ne, to zvládnou,“ řekl Hawes a při pohledu na hodinky vzdychl.